

Sygn. akt III AUa 700/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak
Sędziowie:	SA Daria Stanek (spr.) SA Bożena Grubba
Protokolant:	st.sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2016 r. w Gdańsku

sprawy A. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 lutego 2016 r.,
sygn. akt VIII U 1773/15

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

SSA Daria Stanek SSA Grażyna Czyżak SSA Bożena Grubba

Sygn. akt III AUa 700/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 30 listopada 2015 r. odmówił ubezpieczonemu A. O. prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 poz. 170 j.t. ze zm.), dalej: ustawa przedemerytalna, wskazując, iż do dnia 30 września 2013 r. tj. do dnia, w którym ustało prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ubezpieczony udowodnił wymagany przepisami 25-letni staż pracy, jednak nie ukończył co najmniej 60 lat, a jedynie 59 lat i 1 miesiąc, nie zarejestrował się we właściwym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od wydania decyzji odmawiającej prawa

do renty na dalszy okres – 23.10.2013 r., a dopiero 30.09.2014 r., nie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna, a jedynie jako osoba poszukująca pracy w okresie od 30 września 2014 r. do 12 maja 2015 r. bez prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony A. O., wskazując, iż zarejestrował się w PUP w G. nie jako osoba bezrobotna, a osoba poszukująca pracy, albowiem pobierał zasiłek z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w G.. Będąc już zarejestrowanym, po półrocznym okresie oczekiwania, zwrócił się ponownie do pozwanego organu z wnioskiem o prawo do zasiłku przedemerytalnego, gdyż ukończył 60 lat i ponownie otrzymał odpowiedź odmowną.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 16 lutego 2016 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. O. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 17 listopada 2015 r. (sygn. akt VIII U 1773/15).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony A. O., urodzony (...), w dniu 16 listopada 2015 r. złożył do pozwanego organu rentowego wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego. Na dzień złożenia wniosku wykazał 37 lat i 20 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Decyzją z dnia 30 listopada 2015 r. pozwany organ odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego

Ubezpieczony pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy nieprzerwanie od 01 lutego 2007 r. do 30 września 2013 r., tj. przez okres co najmniej 5 lat.

Decyzją z dnia 23 października 2013 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wyrokiem z dnia 23 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt VIII U 1779/13, oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 23 października 2013 r. Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 14 października 2014 r.

Odwołujący zarejestrował się w Urzędzie Pracy w G. w dniu 30 września 2014 r. tj. przed upływem 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W okresie od 30 września 2014 r. do 12 maja 2015 r. zarejestrowany był jako osoba poszukująca pracy bez prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

W dniu (...) ubezpieczony ukończył wiek 60 lat.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Okręgowy stwierdził, że kwestia sporna sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy odwołujący spełnił warunki niezbędne do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, w szczególności, czy zarejestrował się

we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty

z tytułu niezdolności do pracy pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat. Pozwany organ rentowy uważał, że ustanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy następuje z końcowym dniem wskazanym w decyzji przyznającej okresowo świadczenie. Kwestię sporną między stronami stanowiła właściwa interpretacja zwrotu „ustanie prawa

do renty”, mająca decydujące znaczenia dla rozstrzygnięcia w zakresie przyznania ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 poz. 170 j.t. ze zm.), dalej: ustawa przedemerytalna, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która zarejestrowała się

we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat – kobieta oraz 60 lat – mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23.09.2014 r. (sygn. II UK 562/13) stwierdził,

że „racjonalna wykładnia, użytego w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30.04.2004 r.

o świadczeniach przedemerytalnych pojęcia „dzień ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy” skłania do powiązania tej przesłanki z ustalonym w ustawie emerytalnej porządkiem dochodzenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Oznacza to, że w sytuacji, gdy ubezpieczony nie wystąpi o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, dzień ustania prawa do renty jest tożsamy z upływem okresu, na jaki przyznano to świadczenie (art. 102 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach

z FUS). Jeżeli natomiast wnioskodawca uruchomi tryb zmierzający do przyznania świadczenia na dalszy okres, to dzień ustania prawa do renty nie nastąpi - będzie tak

w sytuacji wydania pozytywnej decyzji rentowej- albo będzie nim data uprawomocnienia się negatywnej decyzji organu rentowego w przedmiocie prawa do renty z tytułu niezdolności

do pracy. Perspektywę tę uwiarygodniają językowo-funkcjonalne dyrektywy wykładni tekstu prawnego.”

Z kolei w wyroku z dnia 13.09.2013 r. (I UK 67/13) Sąd Najwyższy przyjął, że termin 30 dni na zarejestrowanie się w powiatowym urzędzie pracy (art. 2 ust. 4 pkt 1) jest nieprzywracalny i rozpoczyna swój bieg od dnia uprawomocnienia się decyzji odmawiającej przyznania na dalszy okres prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Do czasu rozstrzygnięcia sporu, czyli do czasu uprawomocnienia się decyzji odmawiającej przyznania renty na dalszy okres, nie można stwierdzić, że prawo do renty ustało w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Ustanie prawa do renty w takim przypadku następowałoby z dniem, w którym decyzja odmowna stała się ostateczna i nie została zaskarżona do sądu ubezpieczeń społecznych albo z dniem,

w którym wyrok oddalający odwołanie stał się prawomocny. Taki sam pogląd został przedstawiony w doktrynie (por. A Kopeć, W. Maciejko, M Wojewódka: Świadczenia emerytalne – Komentarz, Warszawa 2008, s. 111).

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy stwierdził, że dniem ustania prawa ubezpieczonego A. O.

do renty jest data uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego z dnia 23.09.2014 r. oddalającego odwołanie - tj. dzień 14.10.2014 r. i od tej daty prawidłowo należy liczyć termin 30 dni, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

W ocenie Sądu I instancji fakt, iż ubezpieczony zarejestrował się we właściwym urzędzie pracy nie czekając na uprawomocnienie wyroku z dnia 23.09.2014 r. nie stanowi naruszenia terminu określonego w art. 2 ust. 1 pkt 4, gdyż ubezpieczony działając racjonalnie, nie czekając na uprawomocnienie wyroku, podjął działania zmierzające do rejestracji

w urzędzie pracy jako osoba poszukująca pracy celem zabezpieczenia swojego bytu ekonomicznego. Ważne, by ubezpieczony nie przekroczył terminu 30 dni, gdyż jest to termin nieprzywracalny. Sąd Okręgowy stwierdził przy tym, że ustawa o świadczeniach przedemerytalnych nie wymaga rejestracji jako osoby bezrobotnej, ale jakiegokolwiek rejestracji, którą przepisy przewidują dla osób zgłaszających się o pomoc do organów zatrudnienia. Skoro ustawa o Promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy przewiduje dwie formy rejestracji tj. jako osoby bezrobotnej i jako osoby poszukującej pracy,

to zarejestrowanie się jako osoba poszukująca pracy spełnia – w ocenie Sądu - warunek określony w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Wobec powyższego Sąd I instancji stanął na stanowisku, że przesłanka, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4 została spełniona, gdyż odwołujący zarejestrował się w dniu 30.09.2014 r., w dniu (...) ubezpieczony ukończył wymagany wiek 60 lat przed dniem ustania prawa do renty. W ocenie Sądu Okręgowego odwołujący na dzień wydania decyzji spełniał warunki do przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W konkluzji, Sąd Okręgowy działając na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami ustawy o świadczeniach przedemerytalnych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia następnego po dniu złożenia wniosku.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany organ rentowy zarzucając:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 3 ustawy z dnia 30.04.2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (j.t. Dz. U. 2013 r. poz. 170 ze zm.) poprzez uznanie, że ubezpieczony spełnia warunki do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego;

2. naruszenie prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające m. in. na dokonaniu błędnej oceny materiału dowodowego oraz przyjęciu, iż w okresie od dnia 30 września 2014 r. do 12 maja 2015 r. był zarejestrowany jako osoba bezrobotna.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania wnioskodawcy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Uzasadnieniu apelacji podniesiono, że A. O. nie był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna i nie pobierał przez co najmniej 180 dni zasiłku dla bezrobotnych.

Z zaświadczenia z dnia 16 listopada 2015 r. (karta 7 plik SP) wynika, iż ubezpieczony był zarejestrowany jako osoba poszukująca pracy od dnia 30 września 2014 r. do dnia 12 maja 2015 r. Zaświadczenie nie podaje informacji, czy ubezpieczony pobierał zasiłek dla bezrobotnych przez okres co najmniej 180 dni oraz, że na dzień wydawania zaświadczenia był zarejestrowany jako osoba bezrobotna.

Z kolei z danych posiadanych przez Zakład w aplikacji Kompleksowego Systemu wynika, że A. O. nie był zgłoszony do ubezpieczenia z tytułu pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Ostatnim okresem ubezpieczenia, który jest wskazany w KSI jest okres od 01 listopada 2013 r. z tytułu zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej.

Organ rentowy podkreślił, że powyższe implikuje stwierdzenie, iż ubezpieczony nie spełnił wszystkich warunków do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego. Przyjmując rozważania Sądu I instancji co do przyjętej daty ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pozwany zauważył, że ubezpieczony został zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. jako osoba poszukująca pracy, a nie jako osoba bezrobotna i w dniu zgłoszenia wniosku o prawo do świadczenia przedemerytalnego nie był osobą bezrobotną. Tymczasem z prawa do świadczenia przedemerytalnego mogą skorzystać wyłącznie osoby, które po upływie 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych nadal -

w momencie złożenia wniosku o świadczenie - zarejestrowane są jako bezrobotne.

Aby uzyskać świadczenie przedemerytalne nie jest wystarczające zarejestrowanie się w PUP jako osoba bezrobotna, konieczne jest także pozostawanie osobą bezrobotną, co wynika

z zawartego w art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych sformułowania "nadal". Utrata statusu osoby bezrobotnej przed zgłoszeniem wniosku o świadczenie przedemerytalne eliminuje wnioskodawcę z kręgu osób uprawnionych do tegoż świadczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie w sposób skutkujący zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem odwołania.

Przedmiotem niniejszej sprawy była ocena prawidłowości stanowiska organu rentowego o odmowie przyznania A. O. prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252). W postępowaniu przed Sądem II instancji ostatecznie sporna była przy tym przesłanka, o której mowa w art. 2 ust. 3 ww. ustawy. Pozwany zarzucił co prawda naruszenie art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy, jednak zarzut ten nie został w jakikolwiek sposób uzasadniony.

Celem postępowania apelacyjnego jest ponowne rozpoznanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym, przy czym prawidłowa ocena prawna, może być dokonana jedynie na podstawie właściwie ustalonego stanu faktycznego sprawy, którego kontrola poprzedzać musi ocenę materialno-prawną. Jeżeli bowiem Sąd I instancji błędnie ustali kluczowe dla rozstrzygnięcia fakty, to nawet przy prawidłowej interpretacji stosowanych przepisów prawa materialnego, wydany wyrok nie będzie odpowiadał prawu. Innymi słowy, subsumcja nieodpowiadających prawdzie przedmiotowo istotnych ustaleń faktycznych skutkuje naruszeniem prawa materialnego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego we wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy dokonał właściwych ustaleń faktycznych. W szczególności należy zwrócić uwagę, że – wbrew zarzutowi pozwanego – Sąd nie poczynił ustalenia, jakoby od dnia 30 września 2014 r. do dnia 12 maja 2015 r. ubezpieczony był zarejestrowany jako osoba bezrobotna. Sąd stwierdził bowiem jedynie fakt rejestracji, bez określenia statusu ubezpieczonego jako bezrobotnego bądź osoby poszukującej pracy.

Sąd Okręgowy – pomimo prawidłowego postępowania dowodowego – naruszył jednak normę prawa materialnego, tj. art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, co skutkowało nieuzasadnionym przyznaniem wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego, pomimo że nie spełniał on wszystkich przesłanek pozwalających na ustalenie mu prawa do przedmiotowego świadczenia.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Apelacyjny zgadza się w pełni z ustaleniami faktycznymi i rozważaniami prawnymi poczynionymi przez Sąd Okręgowy w przedmiocie spełniania przez ubezpieczonego przesłanki z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Traktując je jak własne, Sąd odwoławczy nie widzi w związku z tym konieczności powtarzania przedmiotowych ustaleń, jak również trafnego wyводу prawnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNP 1999, nr 24, poz. 776; z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05, LEX nr 179977; z dnia 16 lutego 2005 r., IV CK 526/04, LEX nr 177281). Nie ulega wątpliwości, że ustanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych następuje z ostatnim dniem okresu, na który przyznano rentę, a w sytuacji, gdy ubezpieczony dochodzi jej ustalenia na dalszy okres, z dniem uprawomocnienia się decyzji odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 23 września 2014 r., II UK 562/13, OSNP 2016/2/26).

Uszło jednak uwadze Sądu I instancji, który skupił się na analizie przesłanki ustanowionej w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy, że przepis ten nie wyczerpuje warunków, jakie należy spełnić, aby możliwe było ustalenie wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego. W szczególności – ust. 3 art. 2 ustawy stanowi, iż świadczenie przedemerytalne

przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

O ile zatem rację miał Sąd I instancji, że A. O. spełnił warunek zarejestrowania się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w określonym terminie,

o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy i przepis ten istotnie nie wymaga

od wnioskodawcy rejestracji jako osoby bezrobotnej, o tyle – wobec jednoznacznego brzmienia art. 2 ust. 3 ustawy - nie jest zasadne twierdzenie Sądu Okręgowego, że wymogu rejestracji w takim charakterze ustawa w ogóle nie przewiduje.

Sąd odwoławczy podziela stanowisko zaprezentowane w powołanym w apelacji wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 grudnia 2011 r. (III AUa 450/11, LEX

nr 1381299), zgodnie z którym brzmienie art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy świadczeniach przedemerytalnych nie pozostawia wątpliwości, że z prawa do świadczenia przedemerytalnego mogą skorzystać wyłącznie osoby, które po upływie 6 miesięcy (180 dni) pobierania zasiłku dla bezrobotnych nadal zarejestrowane były jako bezrobotne.

W niniejszej sprawie niesporne było natomiast, że A. O. zarejestrował się w Urzędzie Pracy w G. w dniu 30 września 2014 r., przy czym w okresie

od 30 września 2014 r. do 12 maja 2015 r. zarejestrowany był nie jako bezrobotny, ale jako osoba poszukująca pracy (vide: zaświadczenie z 16.11.2015 r. – k. 4 a.s.; k. 7 akt

św. przedemeryt.). Wnioskodawca nie był zgłoszony do ubezpieczenia z tytułu pobierania zasiłku dla bezrobotnych. A.

O. otrzymuje natomiast zasiłek stały z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, zasiłek ten pobierał także w czasie, gdy był zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako osoba poszukująca pracy (vide: zeznania ubezpieczonego – e-protokół

z dnia 02.20.2016 r. - k. 16 a.s.; zaświadczenie z 05.04.2016 r. – k. 41 a.s.). Zasiłek stały

z pomocy społecznej ubezpieczony otrzymuje na podstawie art. 37 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (j.t. Dz. U. z 2016 r., poz. 930 ze zm.).

Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. i) ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (j. t. z 2016 r., poz. 645 ze zm.) ilekroć w ustawie jest mowa o bezrobotnym - oznacza to osobę, o której mowa

w art. 1 ust. 3 pkt 1 i 2 lit. a-g, lit. i, j, l oraz osobę, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. ha, która bezpośrednio przed rejestracją jako bezrobotna była zatrudniona nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres

co najmniej 6 miesięcy, oraz osobę, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 3 i 4, niezatrudnioną i niewykonującą innej pracy zarobkowej, zdolną i gotową do podjęcia zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym w danym

zawodzie lub w danej służbie albo innej pracy zarobkowej albo jeżeli jest osobą niepełnosprawną, zdolną i gotową do podjęcia zatrudnienia co najmniej w połowie tego wymiaru czasu pracy, nieuczącą się

w szkole, z wyjątkiem uczącej się w szkole dla dorosłych lub przystępującej do egzaminu eksternistycznego z zakresu programu nauczania tej szkoły lub w szkole wyższej, gdzie studiuje na studiach niestacjonarnych, zarejestrowaną

we właściwym dla miejsca zameldowania stałego lub czasowego powiatowym urzędzie pracy oraz poszukującą zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, jeżeli nie pobiera na podstawie przepisów o pomocy społecznej zasiłku stałego. Z kolei według definicji zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 22 ustawy

o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy poszukującym pracy jest osoba, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1-3, lub cudzoziemca - członka rodziny obywatela polskiego, poszukujących zatrudnienia, innej pracy zarobkowej lub

innej formy pomocy określonej

w ustawie, zarejestrowanych w powiatowym urzędzie pracy.

Sąd Apelacyjny miał na względzie treść przepisu art. 2 ust. 5 ustawy, zgodnie z którym do okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3 ustawy, wlicza się:

1. okresy, za które, zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia, prawo do zasiłku dla bezrobotnych nie przysługiwało,

2. okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjętego w tym okresie; w przypadku gdy zatrudnienie lub inna praca zarobkowa ustanie po upływie 6-miesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, prawo do świadczenia przysługuje, jeżeli wniosek o przyznanie tego świadczenia zostanie złożony w terminie nie przekraczającym 14 dni od ustania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika jednak, aby wskazane powyżej sytuacje miały miejsce w realiach rozpoznawanej sprawy. Brak zatem było podstaw do zaliczenia na poczet 6-miesięcznego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych innych okresów, w których zasiłek ten ze wskazanych powyżej względów nie przysługiwał.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, działając na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie ubezpieczonego nie spełniającego kumulatywnie wszystkich przesłanek prawa do świadczenia przedemerytalnego.

SSA Daria Stanek SSA Grażyna Czyżak SSA Bożena Grubba